

Rukouksen maailmasta Ap.t. 4:23-31

23. Vapaaksi päästyään apostolit menivät omiensa luo ja kertoivat kaiken, mitä ylipa-pit ja vanhimmat olivat heille sanoneet.

24. Sen kuultuaan he kaikki yksimielisesti korottivat äänensä Jumalan puoleen ja sa-noivat: "**Valtias**, sinä, joka olet **tehnyt tai-vaan ja maan ja meren** ja kaiken, mitä niis-sä on!

25. Sinä olet **Pyhän Hengen** kautta **puhu-nut** meidän isämme, palvelijasi **Daavidin, suulla:**

'Miksi pakanat pauhaavat ja kansat ajattele-vat turhia?

26. **Maan kuninkaat nousevat ja ruhtinaat kokoontuvat yhteen Herraa ja hänen Voi-deltuaan vastaan.'**

27. **Todellakin, tässä kaupungissa kokoon-tuivat niin Herodes kuin Pontius Pilatuskin**

yhdessä pakanoiden ja Israelin heimojen kanssa **pyhää palvelijaasi Jeesusta** vas-taan, jonka sinä olit **voidellut.**

28. He tekivät kaiken, minkä sinun kätesi ja päätöksesi oli **ennalta määrännyt tapahtu-vaksi.**

29. Ja nyt, Herra! **Katso** heidän **uhkauk-siaan** ja anna palvelijoiittesi **puhua täysin rohkeasti sinun sanaasi.**

30. **Ojenna kätesi, niin että sairaat paran-tuvat ja tunnustekoja ja ihmeitä tapahtuu sinun pyhän palvelijasi Jeesuksen nimen kautta."**

31. Kun he olivat rukoilleet, vavahteli paik-ka, jossa he olivat koolla, ja he kaikki **täyt-tyivät Pyhällä Hengellä ja puhuivat roh-keasti Jumalan sanaa.**

Millaista on rukouksesi?

Millaista on sinun rukouselämäsi? Millaisissa tilanteissa rukouselämäsi erityisesti el-pyy? Mikä rukouksessa on tärkeintä? Millaisia pyyntöjä saa Jumalalle esittää? Mi-ten uhkien kokeminen vaikuttaa yhteiseen rukouksemme?

Kuoleman uhka ja rukous

Meille oli syntynyt noin 2 kiloiset keskoskaksoset kesällä 1971 Kuopiossa valmistau-tuessamme lähtemään lähetystyöhön Japaniin. Toisella kaksosista oli ilmarinta eli il-maa pääsi keuhkopussiin, keuhkot painuivat kasaan eikä hän saanut happea. Hän meni aivan siniseksi ja heti syntymää seuraavana päivänä, häneen tehtiin leikkaus-reikä, jolla ilmaa imettiin keuhkopussista pois ja hän joutui hengityskoneeseen hyvin heikossa kunnossa. Kuoleman uhka oli todellinen. Meidän vanhempien rukouselä-mä elpyi nopeasti. Mutta tilanne paheni, sillä nenäletkuruokinta ei onnistunut, kun suolisto ei lähtenyt toimimaan. Lääkärit totesivat, että pitäisi tehdä uusi leikkaus, mutta lapsi ei sitä kestäisi. Ei voitu muuta kuin odottaa. Vaimoni Lea pääsi jo kotiin, kun molemmat vauvat olivat teho-osastolla hoidossa. Mitä lääkärit sitten odottivat? Joko parantumisihmettä tai sitä, että lapsi menehtyisi. Heti syntymän jälkeen sain Herralta vakuutuksen, että tämä lapsi jäisi henkiin ja hänellä tulisi olemaan tehtävä Japanissa.

Polvistuimme Lean kanssa sängyn viereen ja vetosimme Herran sanan lupaukseen: "**Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä sopii keskenään mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskel-lään.**" (Matt. 18:19-20)

Pyysimme: "Herra, anna Sinikka -pienokaisemme vatsan alkaa toimia huomiseen mennessä." Seuraavana aamuna saimme sairaalasta tiedon, että vatsa oli alkanut toimimaan viikko syntymästä. Kiitimme Herraa siitä, että Hän piti lupauksensa.

Sittemmin olemme havainneet, että Herralla on tapana vastata rukouksiimme aina viimeisessä mahdollisessa tilanteessa. Herra haluaa sillä yleensä osoittaa, että juuri Hän tekee sen, mitä anoimme, eikä halua meille jäävän mitään harhakuvitelmia siitä, kuka avun antoi. Vaikka meillä on kiusaus hätäillä, Herra vie usein tarkoituksella meitä tilanteisiin, joissa meidän on pakko jäädä Hänen aikataulunsa alle. Hän on luvanut, ettei hän viivyttelä, vaikka meidän mittapuilla siltä saattaisi tuntuakin.

Pysyvä vastustus edessä

Tekstissämme Pietari ja Jaakob palasivat juutalaisten korkeimman neuvoston edestä seurakunnan keskelle. Heitä oli pidetty yö vankeudessa, kuulusteltu ja uhkailtu. Ramman parantamisihme oli nostattanut saddukeusten vastustuksen, jonka taustalla oli heidän materialistinen ja järkeisuskoinen elämäntapa. Vastustus ei noussut hetkellisestä joukkohysteriasta, vaan oli nyt luonteeltaan viileän laskelmointia. Vaikka tässä vaiheessa se esiintyi vielä varsin lievässä muodossa, apostolit tiesivät, että vastaisuudessakin evankeliumin julistus tulisi tapahtumaan johdonmukaisen, aktiivisen ja järjestelmällisen vastustuksen alaisena.

Rukoileva seurakunta

Ilmapiirin muutos neuvostosta seurakuntaan oli valtava. Seurakunta oli koko ajan rukoillut Pietarin ja Johanneksen puolesta. Sen keskuuteen oli ehkä hiipinyt myös pelkoa, miten sille voisi tulevaisuudessa käydä tässä vihamielisessä ympäristössä.

Pietari ja Johannes kertoivat ensi töikseen, mitä heille oli tapahtunut. (23) Seurakunta vastasi kuulemaansa käymällä yksimieliseen rukoukseen. (24) He tiesivät, mitä Jeesukselle oli tapahtunut muutamia viikkoja aiemmin. (27) He tiesivät myös, että heidän julistuksensa ylösnousemuksesta oli nostattanut vastustuksen. He olisivat päässeet vastustuksesta, jos he olisivat luopuneet julistamasta Ylösnoususta. Kuitenkin he rukoilivat uutta rohkeutta jatkaa vastustuksesta huolimatta. (29–30) He saivat välittömän vastauksen Herralta. Sen rohkaisemana he jatkoivat suoraa Jumalan Sanan julistusta, niin kuin Pietari ja Jaakob oivat tehneet Kauniin portin luona. (31)

Kestävä rohkeus (31)

Apostolien tekojen eräs punaisia lankoja on seurakunnan rohkeus, joka jatkui vastustuksista huolimatta. Rohkeus ilmeni niin, että he puhuivat Sanaa selkeästi ja pelottomasti. He eivät jättäneet kuulijoitaan epätietoisuuteen siitä, mitä he tarkoittivat. Julistus oli kiertelemätöntä tosiasioiden kuuluttamista. Siitä puuttui tyystin kaikenlainen anteeksi pyytely tai epäröinti. Kasvoista kasvoihin he sanoivat ihmisille: "Asiat ovat näin", ja "näin sanoo Herra".

Apostolien ja seurakunnan rohkeus johtui siitä, että he rukoilivat yksimielisesti ja Herra vastasi heidän rukoukseensa aivan välittömästi.

"Kun he olivat päättäneet rukouksensa, vavahti paikka, jossa he olivat koolla, ja he kaikki täyttyivät Pyhästä Hengestä (KR 1938: tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytenä) ja julistivat rohkeasti Jumalan sanaa." (31)

Rukousten kohde (24)

Vaikka alkuseurakunta ja apostolit rukoilivat paljon, Apostolien teoissa on talletettu vain muutamia otteita heidän rukoustensa sisällöstä. Mutta ne ovat meille sitäkin tärkeämpää ilmoitusta rukouksen luonteesta ja Herran antamista vastauksista. Seurakunnan rukouksen peruslähtökohta oli siinä, että rukoilijat tiesivät, **millaista Jumalaa** he rukoilivat. He aloittivat siis rukouksensa ylistyksellä.

"Valtias, sinä joka olet luonut taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on!"
(24)

Tärkeämpää kuin se, mitä rukoilemme, on se, ketä rukoilemme. He suuntasivat katseensa Herraan päin.

Ehdoton hallitsija

Kohdistaessaan sanansa "Valtiaalle" (Despotos) he käyttivät Uudessa testamentissa verrattain harvoin esiintyvää alkukielen sanaa, joka tarkoittaa ehdotonta ja suvereenia hallitsijaa. He tiesivät puhuvansa Kaikkivaltiaalle, *"joka on tehnyt taivaan, maan, meren ja kaiken niissä"*. Jumala oli heille enemmän kuin kaikki se, mitä hän on luonut. Todellinen rukous alkaa tietoisuudesta, että Jumala hallitsee, ja vakuutuneisuudesta, että Jumala on ehdoton voimassaan ja vallassaan.

Jumalan viisaus (25, 26)

Ylistyksen jälkeenkään seurakunta ei vielä siirtynyt esittämään omia tarpeitaan ja pyyntöjään Herralle. Sen sijaan he alkoivat kertoa Jumalalle, mitä he olivat hänen Sanastaan ymmärtäneet käsillä olevasta tilanteesta. Heidän rukouksensa oli vastausta Jumalan aiempaan puheeseen. Tässä uudessa tilanteessa he ymmärsivät Herran sanan ja lupaukset uudessa syvyydessä.

Herran puhe Raamatussa synnyttää aidon rukouksen.

Seurakunta lainasi rukouksessaan messiaanista Psalmia 2: *"Miksi pakanat raivoavat, kansat punovat turhia juonia? Maailman kuninkaat nousevat vastarintaan, hallitsijat liittoutuvat Herraa ja hänen Voideltuaan vastaan."* (25,26)

Näin he tunnustivat Jumalan viisaaksi. Jumala tiesi etukäteen kaiken sen, minkä keskellä he nyt olivat. Herra oli ilmoittanut sen Daavidille. Daavidin profetia oli osoitus Jumalan viisaudesta.

Herra tietää tasan tarkasti, missä tilanteessa olemme tässä maassa, joka on kääntänyt selkensä Herralle ja oman elämämme kiemuroissa. Meidänkin on hyvä katsoa elämäntilanteitamme Herran sanan valossa. Meille ei ole tapahtunut mitään sellaista, mikä olisi yllätys Jumalalle.

Jumala hallitsee synnintekijöiden keskellä (27, 28)

"Juuri näin on käynyt. Tässä kaupungissa Herodes ja Pontius Pilatus liittoutuivat pakanoiden ja Israelin kansan kanssa pyhää Palvelijaasi Jeesusta vastaan, jonka sinä olit voidellut. He toteuttivat sen, minkä sinä voimallasi ja päätökselläsi olit ennalta määrännyt tapahtuvaksi." (27,28)

Rukoilijat kuvasivat yksityiskohtaisesti, mitkä voimat olivat nousseet Jumalan "pyhää Palvelijaa Jeesusta vastaan, jonka hän oli voidellut". He luettelivat heprealaista hallitusvaltaa edustavan Herodeksen, roomalaista edustavan Pilatuksen, siis sekä Jumalan liittojen ulkopuoliset pakanat että liitot saaneet Israelin sukukunnat. Nämä

olivat kaikki kokoontuneet tuhotakseen Jeesuksen, mikä on sinänsä totta, vaikka rukoilijat tarkoittivatkin eri asiaa.

He sanoivat: *"He kokoontuivat tekemään kaiken, minkä sinun kätesi ja päätöksesi oli edeltä määrännyt tapahtuvaksi."* (KR 1938) Rukoilijat tiesivät, että Jumala ei ole vain kaikkivaltias ja viisas, vaan että hän myös hallitsee silloinkin, kun ihmiset tekevät tekojaan. Jumala toteuttaa hallintavaltaansa myös silloin, kun ihmiset nousevat hänen Voideltuaan vastaan. Kaiken tapahtumisen keskellä he näkivät Herran, joka hallitsee. Siksi he rukoilivat.

Jeesus – Pyhä palvelija

He kertoivat Herralle myös sen, mitä he tiesivät varmaksi Jeesuksesta. "Pyhä Palvelija" Jeesus oli synnitön. Jeesus oli Messias, jonka Jumala "oli voidellut". He uskoivat, että ristillä Jeesus oli täyttänyt Jumalan suunnitelman ja tahdon. He puhuivat rististä voittona.

Meillekin on viisautta kertoa rukouksessa Herralle, millaisina näemme hänet. Herra odottaa sitä. Hän iloitsee siitä, kun ylistämme rukouksessa Golgatan työtä ja ristin voittoa.

Ylistyksen olemus

Asiat, jotka he tiesivät Jumalasta ja Jeesuksesta, synnyttivät heidän rukouksensa. He tiesivät, ketä ja millaista Herraa he rukoilivat. Ylistys on sen kertomista Jumalalle, millainen hän itse on. Heidän rukouksensa alkoi siis uskosta nousevalla ylistyksellä. Ilman uskoa ei ole ylistystä ja ilman ylistystä ei ole todellista rukousta. Rukouksessa ei ole pääasia, *mitä* rukoillaan, vaan *ketä* rukoillaan.

Sananjulistusta uhkien keskellä (29)

"Katso nyt, Herra, kuinka he meitä uhkailevat! Anna palvelijoillesi voimaa pelotta julistaa sanaasi." (29)

Ylistystä seurasi pyyntö. Heidän ensimmäinen anomuksensa oli: "Katso heidän uhkauksiaan!" He tiesivät, että Jumala on kaikkivaltias, viisas ja kykenee muuttamaan ihmisten vihankin omaksi ylistyksekseen. He tiesivät, miten heitä uhattiin. Ainoa asia, jonka he kykenivät tekemään, oli jättää nämä uhkaukset Herran käsiin. He eivät pyytäneet, että uhkailu loppuisi, eivätkä myöskään, että uhkauksia ei toteutettaisi. He eivät pyytäneet vapautusta niiden johdonmukaisista seurauksista: vainosta ja kuolemasta. Itse asiassa uhkailu jatkui ja sen seuraukset toteutettiin myöhemmissä vainoissa.

He jättivät uhkaukset Herran huoleksi ja välittömästi jatkoivat: *"Anna palvelijoittesi kaikella rohkeudella puhua sinun sanaasi."* He siis pyysivät, että he voisivat jatkaa toimintaa, joka oli nostattanut vihamielisyyden heitä kohtaan. Heidän rukouksensa sisälsi ajatuksen: Jumala, auta meitä kaikesta huolimatta jatkamaan sen tekemistä, joka synnyttää ihmisten uhkauksia.

Meidänkään ei tarvitse rukouksessa neuvoa ja selittää Herralle, miten meidän mielestämme tilanteemme tulisi ratkaista. Saamme toki purkaa kaiken, mitä sydämelämme on Herralle, mutta koska Hän on Herra, saamme myös jättää päätösvallan rukouksen kuulemisen tavasta Hänelle. Se ei tarkoita, ettemmekö saisi yksityiskoh-

taisesti kertoa, mitä toivoisimme ja haluaisimme, kunhan liitämme siihen pyynnön: "Herra tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun, jos se ei ole sinun mielesi mukainen. Tiedän, että se, mitä sinä teet, on lopulta kuitenkin parasta minulle ja sinun valtakuntasi leviämiseksi."

Näytä voimasi Herra! (30)

Pyynnön toinen osa paljastaa rukoilijoiden sydänten syvimmän kaipauksen: *"Ojenna kätesi, niin että sairaat paranevat, että tapahtuu tunnustekoja ja ihmeitä pyhän palvelijasi Jeesuksen nimessä."* (30)

Rukoilijat, jotka tuntevat sellaisen Jumalan ja sellaisen Jeesuksen kuin he, eivät halua paeta kärsimystä eivätkä säästyä evankeliumin julistamisen vaivasta. Heidän hartaimpana halunaan on, että Herran nimi tulisi kirkastetuksi jatkuvilla voitoilla. Herran nimen kunnian tähden he pysivät uutta rohkeutta julistukseensa.

He olivat sanan varsinaisessa mielessä johdonmukaisia. He halusivat pysyä uskollisina totuudelle ja jäädä sen hallittaviksi. He eivät halunneet lähteä perääntymään. Heidän ainoa pelkonsa oli, että he pelon vuoksi jättäisivät tehtävänsä.

Välitön vastaus (31)

Vastaus tuli välittömästi. Ensiksi *"paikka vapisi"*. Herra vastasi tällä merkillä heidän vakuuttuneisuuteensa Jumalan valtasuuruudesta. Maailmankaikkeuden Luoja vastasi järinällä: "Olen todellakin sitä, mitä uskotte minusta."

Meidän ei tarvitse olla huolissamme, jos meille ei tapahdu samanlaisia merkkejä. Mutta meillä on kaikki syy olla huolissamme, jos epäuskossa kiellämme ne ja väitämme, ettei Herra voisi tehdä samanlaista tänäänkin. Toisaalta aineellisten ja fyysisten merkkien etsiminen voi kertoa myös sydämemme paatumuksesta, kun emme näe hengellisiä ihmeitä keskellämme.

Pyhän Hengen uusi täyteys

Sen jälkeen rukoilijat täytettiin Pyhällä Hengellä. Kysymys ei ollut helluntain uusiutumisesta. Helluntai oli kertakaikkinen tapahtuma, joka ei voi uusiutua. Helluntaista alkoi armon aikakausi. Helluntai ei ollut pelkästään 24 tunnin vuorokausi. Se on yhä jatkuva armon "päivä". Nyt on helluntaipäivä. Helluntaiaamuna päivä alkoi sarastaa eikä armon aurinko ole vielä laskenut.

Nyt kysymys oli uudesta varustamisesta, uudesta täyttämisestä Pyhällä Hengellä. Pyhän Hengen työhön kuuluu yksi kaste, monia täyttämisiä ja jatkuva voitelu. Kaikki nämä ovat uusitamentillisiä ilmaisuja. Pyhää Henkeä täynnä oleva voidaan täyttää toistuvasti, niin että hän suorastaan "vuotaa" Henkeä. Pyhä Henki täyttää, jotta Herran oma voisi toteuttaa Herran antaman erityisen tehtävän. Seurakuntaan oli hiipinyt pelkoa. Pyhän Hengen uusi täyttävä työ pyyhki sen pois ja he saattoivat jatkaa rohkeasti Sanan julistamista.

Julistus Pyhän Hengen virrassa

Voimme antaa selkeän, rohkean ja rakkaudellisen todistuksen ylösnousseesta Kristuksesta vain, jos tunnemme, millainen Jumalamme ja hänen Poikansa on. Tehtävässä tarvitsemme myös jatkuvaa täyttymistä Pyhällä Hengellä. Kun olemme ala-

maiset Kristukselle ja rukouksessa panemme turvamme Jumalaan, meihin virtaa uusi Pyhän Hengen virta. Hänen voimassaan voimme julistaa evankeliumia.

Pyhällä Hengellä täyttymisen paikka

Mikä on se paikka, jossa mekin saamme täytyä yhä uudelleen Pyhällä Hengellä ja omistaa uuden rohkeuden todistaa Herrasta? Se on sellainen rukous, jossa asetamme itsemme suhteeseen Valtiaaseen ja tunnustamme nytkin tarvitsevamme Jeesuksen Golgatalla vuotaneen veren puhdistusta. Uusi tuore anteeksiantamus ja puhdistus on Pyhällä Hengellä täyttymisen paikka. Siitä alkaa myös uusi ylistys Herralle.

HAT Koben työn aloitus – pieni esimerkki rukouksesta evankeliumin työssä

Vuoden 2008 tammikuun 1. päivänä saimme kutsun Norio ja Makiko Yoshidan kotiin syömään päivällistä, sillä oli uudenvuoden juhla. Rouva Makiko oli ollut oppilaani Koben Luterilaisessa Raamattukoulussa. Heidän kotinsa sijaitsi korkealla vuoren rinteellä ja sieltä aukeni näköala 3 km alempana meren rannalla sijaitsevaan, uuteen kaupunginosaan HAT Kobeen. He tiesivät, että noin 30 000 asukkaan alueella ei sijainnut lainkaan kirkkoa. Kaupunginosaa oli alettu rakentaa vuoden 1995 suuren maanjäristyksen jälkeen kotinsa menettäneille. Siksi sillä sijaitsee korkeita kerrostaloja heille ja myös kovan rahan kerrostaloja. Yoshidan perhe oli sitä ennen käynyt 6 vuotta tukemassa eräällä tekosaarella aloitettua pioneerityötä eli Rokkoon saaren seurakuntaa. Vuoden 2007 kesästä he olivat kuitenkin alkaneet rukoilla, että HAT Kobessakin voitaisiin aloittaa uusi seurakunta.

Heidän rukouksistaan tietämättömänä olin lähes päivittäin käynyt Raamattukoululta lenkillä meren rannassa tuossa ihka uudessa kaupunginosassa usein myös korealaisen pastori Kangin kanssa, joka oli myös oppilaana Raamattukoulussa, koska hän halusi oppia japanin kieltä paremmin. Hänen kanssaan olimme rukoilleet ja todenneet, että HAT Kobeen pitäisi saada syntymään uusi seurakunta. Itse asiassa olin asiasta myös kirjoittanut Suomeen Kansanlähetyksen johdolle. Aluekoordinaattorina toiminut Tapani Kaitainen vastasi, että periaatteessa hänellä ei ole mitään uuden työpisteen avaamista vastaan, mutta se edellytti sitä, että löytäisimme siihen kansallisen työparin.

Kun uudenvuoden ateria oli syöty, Yoshidat avasivat sanaisen arkkunsa: ”Itse asiassa emme kutsuneet teitä vain uudenvuoden aterialle, vaan meillä olisi myös tärkeä asia, josta haluaisimme keskustella. Olemme viime kesästä asti rukoilleet, että voisimme aloittaa uuden seurakunnan HAT Kobessa. Kävimme kysymässä neuvoa radiopastori Arikilta ja hän kehotti meitä ottamaan yhteyttä johonkin lähettiin, joka olisi valmis yhdessä teidän kanssanne aloittamaan pioneerityön.” Emme olleet tienneet mitään toistemme yhteisestä rukousaiheesta ja näimme tässä selkeän Jumalan johdatuksen. Herra halusi aloittaa työn ja johdatti meidät yhteen.

Niin sitten lähdimme tekemään suunnitelmia, niin että voisimme aloittaa jumalanpalvelukset syyskuussa 2008. Valmistelu sisälsi muun muassa sen, että Kansanlähetyksen antoi virallisen luvan sille ja myös Länsi-Japanin ev.lut. Kirkon johto. Jälkimmäinen suostui hiukan pitkin hampain, koska Kansanlähetyksen oli jo antanut vihreää valoa. Kirkon varovaisuuden taustalla oli toisaalta se, että seurakunnissa oli pappispuola ja toisaalta se, että HAT Kobe sijaitsee vain 3 km päässä Aotaniin kirkosta (tosin niin, että korkeuseroa on lähes 300 metriä, mikä tarkoittaa sitä, että meren rannasta on erittäin jyrkkä nousu Aotaniin).

Ensimmäinen käytännön ongelma oli sitten etsiä kokoontumistila HAT Kobesta. Se osoittautuikin todella vaikeaksi kysymykseksi, jonka ratkaisemiseen tarvittiin paljon rukousta. Kiertelimme kyselemässä eri mahdollisuuksia, mutta kaikkialla kohtasimme vahvan muurin: ”Kokoustiloissamme on kaikki poliittinen ja uskonnollinen toiminta kielletty.” Lukuisten tiedustelujen ja neuvottelujen jälkeen lopulta kävimme kysymässä erään ammatillista tukiovetusta antavan kurssikeskuksen yhtä luokkaa vuokralle sunnuntaiksi kolmeksi tunniksi siihen asti, kunnes löytäisimme pysyvän paikan. Oppilaitoksen johtaja kertoi, että poliittinen ja uskonnollinen toiminta on kyllä periaatteessa kiellettyä, mutta hänen äitinsä oli kristitty ja siksi hän halusi auttaa meitä. Hän lupasi tilan vuokralle pari kolmeksi kuukaudeksi, mutta mitään mainosta hän ei voisi panna näytteille. Olimme suuresti kiitolliset ja aloitimme jumalanpalvelukset syyskuun 14. 2008. Levitimme tietoa jakamalla muutamia tuhansia esitteitä postilaatikkoihin. Sunnuntiaamuna asetuimme sitten seisomaan rakennuksen ovelle kyltti kourassamme. Yllätykseksemme ensimmäiseen jumalanpalvelukseen ilmestyi heti kolme uutta ei-kristittyä meidän työtiimimme lisäksi.

Koska tila oli väliaikainen, jatkoimme rukoustaistelua pysyvän tilan saamiseksi. Väliaikaisuus venähti lopulta seitsemäksi kuukaudeksi, kun pysyvän paikan löytäminen oli kiven alla. Valtavien kerrostalojen välissä oli kävelykatu ja katutasolla oli liikehuoneistoja. Rakennukset olivat valtion omistuksessa. Pari huoneistoa oli tyhjiillään. Otimme yhteyttä niitä vuokraavaan yritykseen Osakaan. Vastaus oli tyyli: ”Emme vuokraa poliittisille emmekä uskonnollisille yhteisöille.” Emme antaneet helpolla periksi ja soitimme epäluokuisia kertoja ja jatkoimme rukoustaistelua. Lopulta vuokraava yritys lähetti nuoren työntekijän kertomaan meille oikein henkilökohtaisesti, että vuokraaminen oli mahdotonta sääntöjen puitteissa. Selostimme, millaista toimintaa tilassa olisi tarkoitus pitää: englannin, suomen ja korean kielipiirejä, ruokapiirejä, lasten musiikkiryhmiä, lasten toimintaa, raamattuopetusta ja jumalanpalveluksia. Sen kuultuaan työntekijä totesi, ettei hänellä olisi henkilökohtaisesti mitään vuokrausta vastaan ja lupasi viedä vielä viestimme esimiehilleen. Mutta taaskaan ei kuulunut mitään vastausta. Lähdimme Lean kanssa Osakaan puhumaan yhtiön johdon kanssa. Siellä kohtasimme saman ”ei olisi mitään teitä vastaan, mutta säännöt...” ilmapiiriin.

Tajusimme, että yritys oli kaiken aikaa etsinyt muita, joille olisi voinut vuokrata tyhjiit liiketilat, mutta Jumala tuli avuksemme Lehman shokin avulla. Taloustilanne heikkeni eikä muita vuokralaisia löytynyt. Lopulta vuokraavan yhtiön johtaja päätti kysyä vielä valtion omistavalta taholta, voisiko vuokraus sittenkin tapahtua. Henkilö, joka asian päätti, osoittautuikin kristityksi, ja hän antoi luvan vuokraukseen sillä tavalla, että sopimus tehtäisiin yksittäisen ihmisen kanssa eli rouva Yoshidan nimiin ja huoneiston käyttötarkoitukseksi tulisi ”kristillinen kulttuurikeskus”. Se ei kuitenkaan estänyt normaalia jumalanpalvelustoimintaa.

Pieni episodi rukoustaistelumme keskellä oli, kun Norio Yoshida ajoi tyhjiillään olevan liikehuoneiston ohi, pysäytti autonsa, meni sen luokse ja rukoi oven nojaten, että Herra avaisi ovet. Hetken kuluttua autolle palattuaan hän huomasi saaneensa pysäköintisakon. Mutta Herra avasi lopulta oven ja niin pääsiäisenä 2009 liiketila oli remontoitu pieneksi 70 neliön kirkoksi ja monipuolinen työ pääsi alkamaan. Pian uudessa kirkkotilassa pääsimme pitämään kahden henkilön kasteet.

Teimme alussa varsin voimakkaasti ulospäin suuntautuvaa työtä japanilais-korealais-suomalaisella tiimillä, johon kuului myös Ulla Pendolin. Yoshidat panostivat voimakkaasti lapsityöhön, me kieliryhmiin ja raamattuopetukseen ja Kang korean ryhmiin. Neljän ensimmäisen vuoden aikana kastettiin 8 henkeä. Myöhemmin työstä vastasivat Savosen perhe, Hukarien ja Nummelan perheet. Norio Yoshida siirtyi sitten teologiseen seminaariin valmistuakseen papiksi ja Makiko rouva Länsi-Japanin kirkon toimistosihteeriksi. Tänä kesänä Norio vihittiin papiksi ja nyt hän toimii Kitasuzurandain seurakunnan ja HAT Koben seurakunnan paimenena. HAT Koben seurakunnassa toimii lisäksi Eriko Kitasako naisevankelistana ja Asta Vuorinen lähettinä. Kesäkuun lopussa siellä kastettiin Hama niminen rouva, jota Jukka Kallioinen sai eläkeläislähettinä kevään opettaa.

Entä sinä?

Elätkö sinä tänään uhkien alla? Vaivaako sinua pelko, kun haluaisit jakaa Herran sanaa uskosta osattomille? Pelottaako sinua, että sinulle esitetyt uhkaukset vielä myös toteutuvat? Rukous ei merkitse välttämättä sitä, että pääsisit uhista vapaaksi. Alkuseurakuntaakin lopulta odotti vainon jopa marttyyriyden tie. Mutta kun saat armahdettuna syntisenä, Jumalan lapsena nostaa katseesi Herraan Jeesukseen, et tule jäämään vastausta vaille. Viime kädessä Herra itse tulee olemaan vastaus syvimpiin kaipauksiisi. Herra kääntää kasvonsa sinuun, Hän valaisee sydämesi armonsa kirkkaudella ja saat syvimmissäkin syövereissä nähdä, että Hän itse on sinun kanssasi, sinun puolellasi.

Entä sinä, joka koet, ettet oikein osaa edes rukoilla. Riittää, kun suuntaat katseesi Herran sanan lupauten kautta itse Valtiaaseen ja ristiinnaulittuun ja ylösnousseen Vapahtajaan ja huudat: "Herra armahda minua syntistä ihmistä!" Herra kuulee sinun huutosi ja vastaa sinulle.